Fundația Sfânta Virginia – Cetatea Sfântă Noul Ierusalim

www.noulierusalim.ro

www.noul-ierusalim.ro

218

Editura RO-EMAUS București 2014

aprilie - mai 2014

Cuvântul lui Dumnezeu

O, popor român, ascultă glasul Meu de peste tine! Dacă voieşti binecuvântare şi ocrotire de la Dumnezeu, nu mai umbla să împodobeşti cu roşu pământul şi biserica şi casa ta şi trupul tău, că acest semn atrage blestemul, care biciueşte peste tot, căci răul la rău trage, precum este scris.

pagina 17

În acest număr:

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a treia după Paşti, a sfintelor mironosiţe

Învierea Mea e zi de praznic de bucurie şi ţine mult această bucurie la cei ce o aşteaptă, la cei ce iubesc învierea Mea şi a lor. O, nu ca la lume ţine bucuria praznicului Învierii Mele dintre cei morţi, că la lume ţine o zi, două, şi se foloseşte lumea de Praznicul Învierii Domnului pentru ca să bea şi să mănânce şi să se distreze şi să păcătuiască în fel şi chip, departe de Dumnezeu cu viaţa aceştia. Dar la cei ce-Mi iubesc Fiinţa, o, e bucurie lungă acest praznic, şi vin apoi alte zile de praznic legate de ziua învierii Mele şi de cele făgăduite de Mine celor ce M-au urmat atunci şi apoi, şi toate cetele de sfinţi şi de îngeri au bucurie de la cei de pe pământ, pe care îi însoţesc în sărbători pentru dragostea lor de Domnul şi de cei din cer.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Domnul învierii. Cu însăşi gura Mea Mă vestesc

şi rostesc urarea învierii Mele: Hristos a înviat! Mai înainte de zori intru cuvânt în carte şi întâmpin cu el pe cei ce iubesc venirea Mea cea de azi cuvânt pe pământ şi pe poporul cuvântului Meu, care Mă întâmpină când Îmi rostesc cuvântul ca să-l ia şi să-l aşeze ei în carte şi să-l împartă apoi, că mulţi se hrănesc de la masa Mea cea de azi din mijlocul neamului român, la care am poposit acum, la sfârşit de timp, ca să pregătesc pe pământ întoarcerea Mea iarăşi de la Tatăl la om, precum este scris, că nu se poate cele rostite de gura Mea şi scrise apoi în Scripturi, nu se poate să nu se împlinească dacă Eu sunt Adevărul.

Mai înainte de zori pregătesc masa Mea de cuvânt şi ies cu ea în întâmpinarea celor ce se strâng aici la izvor, pe colina întoarcerii Mele cu sfinţii, şi n-am nici în cer loc şi stat mai drag ca şi aici, unde pot să grăiesc şi să lucrez şi să Mă împart, că nu e bucurie pentru Făcătorul omului, decât lângă om, lângă lucrul dragostei Lui, căci dragoste mare M-a cuprins când l-am zidit pe om, şi tot cu ea lucrez şi acum ca să-l trezesc pe el spre dragostea Mea, spre Făcătorul lui, că e lungă aşteptarea Mea după întoarcerea omului, şi doare în Dumnezeu dragostea, şi doare dorul, şi doare aşteptarea, şi nu poate pricepe aceasta mintea şi inima omului, şi iată, am venit să arunc foc pe pământ şi să se aprindă el între Mine şi om şi să ne fie cald unul de la altul şi să fie cerul pe pământ cu omul, Domnul cu sfinţii Lui, şi iată, se aşterne zi de praznic de Înviere, masă de cuvânt între Mine şi cei ce se pornesc acum spre colina Mea aici, iar Eu le dau lor din cer, din cele ce sunt şi nu se văd, din nevăzutele lui Dumnezeu, căci cu cele văzute s-a învăţat omul prea mult şi dă să uite, bietul de el, că Eu sunt Dumnezeul văzutelor şi al nevăzutelor pe pământ şi în cer.

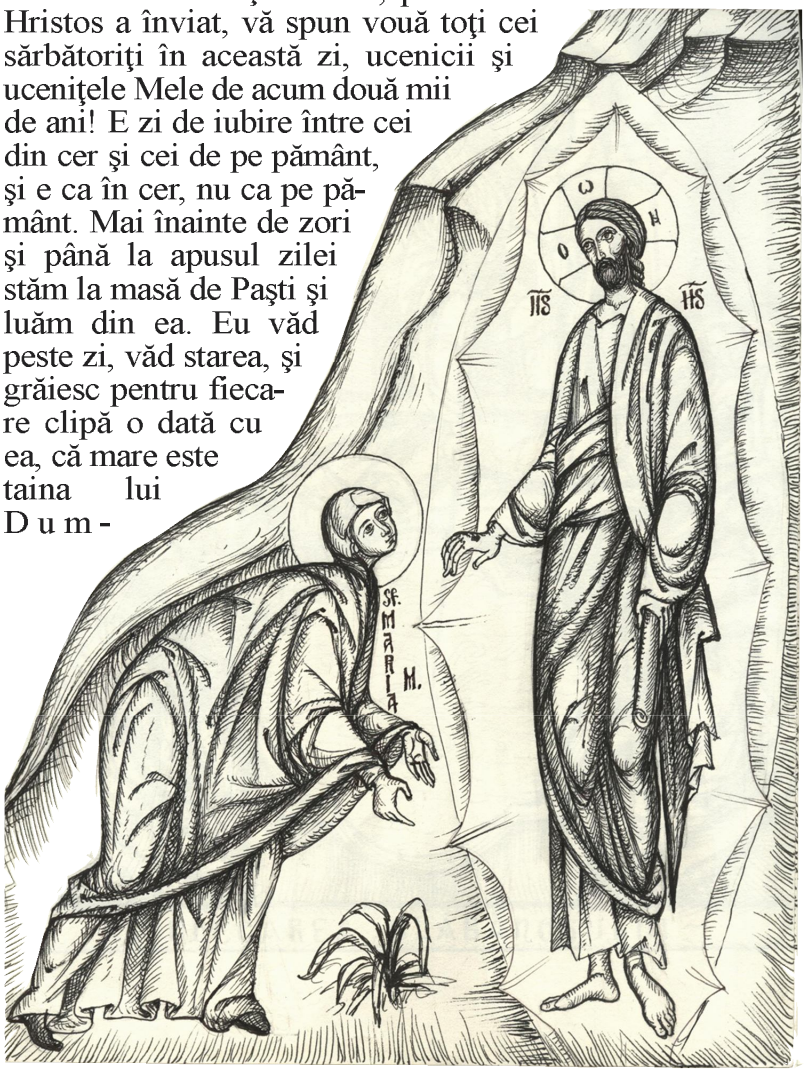
O, din cele nevăzute ale Mele Eu Mă împart vouă şi vă spun că plată mare are venirea omului la Mine şi ţinându-Mi urma. Vă voi plăti scump această dragoste, căci Eu după dragoste tânjesc. De dragoste l-am zidit pe om, de bucurie l-am lucrat şi l-am zidit, şi e scumpă fiinţa omului, o, şi cum şi-o cheltuieşte omul pe nimic, uitând el că va fi să dea socoteală Celui ce a zidit omul!

Mi-am pregătit oştirea şi masa cea de sus a Duhului Meu şi a sfinţilor Mei şi Ne aşternem cu zi de praznic sfânt aici, unde se adună la izvorul Meu de cuvânt cei ce M-au aflat aici. Sunt cu multă mişcare cerească aici acum. O, mişcarea celor nevăzuţi ai lumii nevăzute e mult mai multă decât a trupurilor lumii văzute. Vântul face mişcare pe pământ peste toată firea când el suflă trecând cu lucrarea lui. La fel şi vântul care mişcă lumea cea nevăzută a duhurilor şi a trupurilor răscumpărate pentru Domnul, lume de care atârnă toată mişcarea lumii văzute şi a toată firea ei. Duhul mâinii, acel fir mic care mişcă mâna omului, arată că mâna mai are un corespondent şi în duh. Cu ce scriu îngerii şi diavolii pe cele văzute şi auzite de la om? Cu condeiul le scriu, şi greu de tot crede şi înţelege omul cum de se întâmplă această mişcare, cu ajutorul căreia se scrie de cei fără de trup, buni sau răi. E ca în visul în care omul se visează că e treaz când el doarme.

Vă grăiesc vouă acestea ca să le pricepeţi pe cele ce nu se văd şi lucrarea lor, că sunt cu sfinţii în sărbătoare aici, în grădină, şi vă întâmpinăm la venire şi vă aşezăm la masă şi Ne aşezăm cu voi, Eu şi mama Mea Fecioara şi ucenicii şi ucenițele Mele mironosiţe, pentru care sărbătorim acum, şi avem pe cei adormiţi cu nădejde, îi avem aici cu Noi şi cu voi, şi bucuria lor este mare şi stau ei în praznic de înviere a Mea încă din întâia zi de

Paşti, când au luat Paşti cu voi din Paştile Domnului şi au rămas, şi sunt aici acum şi sunt aşezaţi de Mine la masă, căci le-aţi făcut pomenirea voi, cei ce-Mi slujiţi aici aşa cum Eu v-am aşezat slujitori pentru învierea morţilor, măi fiilor, şi pentru hrana cea de sus a celor ce cred şi se strâng adesea lângă voi, aici, şi aşteaptă cuvântul gurii Mele, aşteaptă pe Domnul când ei vin aici, la izvor.

O, ce mare bucurie cerească Nouă de la voi, şi ce frumos este aici, la întâlnirea dintre Noi şi voi! O, pace vouă! Hristos a înviat, vă spun vouă toţi cei sărbătoriţi în această zi, ucenicii şi uceniţele Mele de acum două mii de ani! E zi de iubire între cei din cer şi cei de pe pământ, şi e ca în cer, nu ca pe pământ. Mai înainte de zori şi până la apusul zilei stăm la masă de Paşti şi luăm din ea. Eu văd peste zi, văd starea, şi grăiesc pentru fiecare clipă o dată cu ea, că mare este taina lui Dumnezeu, mare şi necuprinsă cu mintea, dar cuprinsă cu credinţa, cu îngerul inimii omului, care veghează şi ştie.

Mai întâi de tot cuvântul Meu de peste voi vă povăţuiesc pe voi pe toţi în ziua aceasta de învăţătură a Mea peste voi, cei adunaţi la graiul Meu cel milos, şi vă spun: să nu vă îmbătaţi de vin, ci de dragoste de Dumnezeu, fiilor. Nu are dragoste de Dumnezeu cel ce bea vin dintre cei ce se numesc creştini. Nu cei ce au vin în casă, nu aceia sunt cei ce beau vin, căci dacă aceia ar fi cei ce păcătuiesc făcând din vin păcat pentru ei, o, n-ar mai sta vinul în casă la ei. Cei ce fac păcat din vin sunt cei cărora le place vinul şi sunt ispitiţi de el şi-şi ameţesc cu el capul şi mintea bând vin, şi caută vin pe faţă şi pe furiş, sau cu băutorii pe unde beau aceia.

O, fiu creştin, să nu bei vin cu diavolul cu care te furişezi la îndemnul lui, sau cu care te arăţi că bei, ci să-l bei cu Domnul ca pe Paştele cel nou, şi aşa să se veselească inima ta, cu vinul cel nou, cu Paştile Domnului, căci Domnul este mâncarea şi băutura cea mai scumpă, cea mai sfântă, cea mai dătătoare de viaţă şi de sănătate şi de veselie a inimii necăjite, precum este scris.

O, aveţi grijă, fiilor, că vinul Mi-a nimicit neamul omenesc salvat de la potop, căci iarăşi l-a dus la cădere după ce

Noe a ieşit din corabie cu ai lui şi a sădit vie şi a făcut vin şi s-a ameţit şi a blestemat cu gura lui şi s-a prins blestemul lui. Vinul a născut pe pământ neam din desfrânare pe vremea lui Lot, pe care l-am scăpat din foc, şi a trebuit să vin Eu din cer şi să Mă jertfesc, ca să salvez cumva pe cel ieşit din păcat.

O, vinul e tare, e cel mai tare când omul îl ia şi face cu el ceea ce nu este de la Dumnezeu să facă omul cu vinul. O, fiilor, vin să vă învăţ Eu învăţătură de dragoste de Dumnezeu şi de dor, şi veţi avea mângâiere, fiilor. Luaţi aminte ca să nu păcătuiţi, căci cine n-are rană după Domnul în inima lui, face păcatul rană în el, dar aceasta este rană de moarte. O, iată câtă veghe trebuie împotriva acestui duşman: păcatul.

O, fii şi fiice care vă purtaţi după Mine paşii şi inima şi dorul, o, cum arată şi cum se poartă un creştin care are rană în el pentru dragostea celor de sus şi călăuzire apoi de sus pentru curăţia vieţii? Mironosiţele învierii Mele, dragostea lor grăieşte azi cu voi. O, a rămas de pomenire dragostea lor.

O, pace vouă, uceniţe mari cu iubirea şi cu pasul după Domnul! Pace vouă în mijlocul poporului Meu cel de azi! Binecuvântată să vă fie grăirea la masa cea de azi! Amin.

— *O, cum să grăim noi acum? Cu Tine, Doamne? Cu voi, scumpi ai Domnului?*

O, atâta dor ne-a purtat şi ne poartă pe urmele paşilor Tăi, Doamne! Atâta dor ne încearcă acum să fim pe urma Ta la întâlnirile Tale cu cei de pe pământ, care Te caută, o, Doamne!

O, căutaţi-L pe Domnul, voi, cei care umblaţi după El aici cu dorul în voi!

Căutaţi-L aici, şi căutaţi-L până dincolo de cele văzute ale facerii Lui. Noi L-am căutat cu dor după ce I-am aflat Fiinţa printre oameni şi n-am mai avut nimic mai drag de făcut apoi decât să-I ţinem urma şi să-L slujim şi să-L dorim iubindu-L cu dor şi purtându-L în noi cu dor, şi numai la El ne-a fost gândul şi dorul, iar când a fost să poarte crucea şi umilinţa ei, am fost ca focul care plânge arzând şi am pătruns după Domnul prin chinurile Lui şi L-am căutat în mormânt, după ce am văzut în dimineaţa învierii Lui piatra răsturnată de deasupra Lui, atât de mare cât era ea, iar îngerul învierii Lui ne-a vestit să nu-L mai căutăm printre cei morţi, căci El S-a ridicat şi a înviat.

O, fiţi plini de rană după Domnul, şi veţi fi fericiţi să fiţi aşa, şi veţi scăpa de toate slăbiciunile voastre spre păcat, căci veţi iubi mult şi veţi căuta după Domnul şi veţi înţelege adânc viaţa şi vă veţi scula din faptele voastre moarte şi veţi lucra minuni, căci veţi iubi pe cei drepţi şi pe cei păcătoşi, pentru mântuirea lor îi veţi iubi. O, când iubeşti de la Dumnezeu o fiinţă, nu mai dai prilej păcatului între tine şi fiinţa dragă ţie, căci cu păcatul i-ai face rău şi nu s-ar mai chema că o iubeşti.

O, fii ai venirii Domnului la voi cuvânt, o, fii de la izvor, vin şi se adună la voi din depărtări atâţia doritori după Domnul, vin cu dor de Domnul şi de voi, dar voi sunteţi aşa de plini de griji pentru lucrul Domnului cu voi. O, fiţi binecuvântaţi! Prefacă-se în bucurii şi în mângâieri toată truda voastră cea grea! Noi, ucenici şi uceniţe ale Domnului, vă binecuvântăm răbdarea şi truda. Ele vă sunt iubirea.

O, pune, Doamne, peste ei harul iubirii Tale cu care ai zidit lumea, văzutele şi nevăzutele facerii Tale, o, Mire sfânt al celor ce Te iubesc, Doamne! Ocroteşte-i zi şi noapte sub acoperământul mamei Tale Fecioara! Pune neamul şi pământul român sub mâna ei ocrotitoare şi umple acest tărâm de slava sfinţilor Tăi, pe care să-i întăreşti la hotare de jur-împrejur, iar oştirea Ta mică, aici veghetoare şi slujitoare, să-Ţi aducă aminte mereu acestea toate, căci Tu eşti Cel ce împlineşti, Doamne.

Suntem în cer mângâierea Ta aşa cum Ţi-am fost şi pe pământ în dureri şi Te-am iubit mult, atât cât de multă Îţi era durerea, Doamne. Te-am iubit cu patimă, Doamne, căci Tu ne-ai dat această rană s-o purtăm, ne-ai dat dragostea de Tine şi mila de Tine. Chiar dacă eram cu păcate pe suflet, Te-am iubit, Doamne, cu rană în noi după Tine, aşa Te-am iubit, fiindcă Tu aşa ai voit.

O, facă-se voia Domnului în voi şi cu voi ca să-L daţi tuturor pe Domnul, voi, cei primitori de Dumnezeu! Vă binecuvintează de lângă noi Fecioara, Maica Domnului, şi vă mângâie toată truda cea adusă jertfă Domnului. Ea este mironosiţă împreună cu noi atunci şi acum şi este cea mai dulce, cea mai curată atunci şi acum şi vă dăruieşte vouă fiinţa ei şi vă spune aşa:

— *Daţi lumii pe Domnul acum! Aduceţi pe Domnul pe pământ, căci totul este cu putinţă celui ce crede în El, aşa cum a fost cu putinţă să Se nască El din pântecele meu cel fecioresc şi să crească şi să poarte cruce pentru lume şi să Se facă începătura învierii omului! Daţi celor ce vin la izvor, daţi-le povaţă pentru putere sfântă, căci Domnul vă dă vouă, celor ce daţi viaţă din viaţa Lui la cei ce caută după El aici, la masa Lui de cuvânt!*

O, ce frumos, Fiule Doamne, ce frumos este aici, din cer şi de pe pământ frumos! Coboară puterea Ta şi mântuieşte pe toţi cei care vin şi se strâng cu dor aici, la izvor! O, frumoşi sunt paşii lor! Să le grăim lor, Fiule Doamne, despre duhul dragostei de sus, duhul care se face mângâiere de la ei spre noi, Fiule scump.

O, pace vouă, slugi credincioase în slujire! Iată, vine Domnul cu sfinţii Săi la voi. Amin.

— Eu, Domnul, privesc la bucuria celor din cer aici acum şi la mărturisirea lor, oştire cerească la masă cu Mine şi cu voi. Toţi deodată vă cuprindem din părţi şi vă dăm vouă harul dragostei de Dumnezeu, căci mama Mea Fecioara doreşte să învăţăm aceasta unii de la alţii, iar Eu vă voi povăţui pe voi, cei adunaţi în zi de praznic sfânt aici, la izvor, şi vă voi trimite povaţa Mea vouă.

O, dacă s-ar putea să fiu purtat atât cât pot Eu, aş fi grăit cu voi mult, mult, dar Eu sunt plin de milă, chiar dacă Mi-e dor. V-au spus mironosiţele învierii Mele despre dragostea cea de sus, ca s-o purtaţi voi şi să mângâiaţi cu ea pe cei din cer şi ranele Mele multe, iar Eu, Domnul, vă dau acum la toţi cuvântul dragostei: *«Iubiţi-vă unul pe altul aşa cum v-am iubit Eu!»*. Aşa am înnoit Eu peste ucenicii Mei atunci porunca dragostei şi i-am povăţuit să se ferească de făţărnicie, căci ea este aluatul fariseilor, numai al lor, că ei mereu, mereu Mă mustrau ca pe un greşit, ba că hulesc prin cuvânt, ba că nu ţin sâmbăta, ba că ucenicii Mei o calcă şi ei, ba că mănâncă ei cu mâinile nespălate, şi făceau aceasta din lipsă de dragoste, din lipsă de Dumnezeu şi de credincioşie.

O, luaţi pildă de credincioşie şi de dor şi de dragoste, luaţi de la cei ce au, luaţi şi învăţaţi, fiilor, căci un poet dulce Mie a scris odată o pildă şi a spus pentru

cei ce nu iubesc pe Domnul, a spus aşa:

„Ştiind că unii câini în lume adesea au murit de dor când au avut nefericirea să piardă pe stăpânul lor, eu mă gândesc la câinii aceia: ce pildă de iubire-adâncă, cum faţă de ceresc Stăpânul noi n-am fost dovedit-o încă. De la stăpânu-i, ce primeşte ca hrană zilnic un biet câine? Un boţ de rece mămăligă, şi rar uscate coji de pâine. Dar ce de bunătăţi alese şi ce de mângâieri mereu, în vieţuirea lui tot omul primeşte de la Dumnezeu! Şi mi-e ruşine de toţi câinii care-au murit precum am spus, că, om fiind, eu nu pot încă să mă ridic atât de sus“.

O, fiilor, să învăţăm iubirea, s-o învăţăm de la cei ce au iubire şi credincioşie, fără să le fie lor răsplătite acestea. O, căutaţi să aveţi suflet mare şi frumos, căci sufletul este de la Mine în om. Vă voi hrăni pe voi cu dulcea Mea povaţă. Iar acum rămân aici cu oştirea Mea în petrecere cerească cu voi şi luăm din povaţa ei, şi apoi cu scumpă binecuvântare şi cu însoţiri cereşti să vă fie calea înapoi, până ce iarăşi va fi să venim şi să ne întâlnim şi să ne dăm mângâieri.

O, pace vouă! Luaţi pacea Mea! Nu vor mai-marii popoarelor şi nu vor popoarele să înveţe de la Mine pacea.

Pace vouă, fiilor! Vă mulţumesc, cu toate oştirile cereşti vă mulţumesc pentru paşii voştri la izvorul Meu de cuvânt. O, învăţaţi pacea, căci Eu vă dau.

Iată, suntem în uimire aici, sub cortul alb cu voi. Mare ne este mângâierea! Cei din cer tânjesc cu dor după petrecerea lor cu cei de pe pământ iubitori de cer, dar aici Eu lucrez minunea minunilor, o, fiilor.

Las mâna Mea peste voi. Vedeţi, să vă fie de folos.

Sunteţi îmbrăţişaţi acum de cei cereşti. Fiţi binecuvântaţi! Vă încălzim, vă mângâiem. Pace vouă, fiilor! Amin, amin, amin.

21 aprilie/4 mai 2014

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfântului mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă

E sărbătoare sfântă şi sunt cu sfinţii la hotar ca să intru cu ei în cartea cuvântului Meu şi să aşezăm în ea cuvânt dulce, grăirea Mea cu voi, şi a sfinţilor Mei grăire. Sunt Domnul Iisus Hristos, iar lucrarea Mea este cuvântul.

O, pace vouă, fiilor, pace multă vouă! Am venit iar şi iarăşi cuvintez. Am avut sărbătoare cu strângere la izvor şi s-a strâns sărbătoarea şi s-au întors într-ale lor oaspeţii de pe pământ şi din cer, dar Eu, Domnul, am mereu lucru între Mine şi voi, am mereu de aşezat glasul cuvântului Meu în cartea Mea cea de azi, cartea Mea cu voi. Pluteşte Duhul Meu deasupra voastră, deasupra colinei Mele cu voi, pluteşte ca la facerea lumii, pluteşte mereu ca să pot să suflu cu El peste întunericul de pe pământ şi să vină apoi clipa să pot spune ca la început: *«Să fie lumină!»*.

O, nu este lumină pe pământ, nu este, dar iată cu voi lumina, o, fii ai cuvântului Meu! Pe pământ e numai minte de om şi multă semeţie în mintea lui şi nu se lasă înlocuită cu lumina lui Dumnezeu ca să fie lumină pe pământ. Lumina sălăşluieşte în cei sfinţi, în cei ce se sfinţesc pentru Domnul, dar ea nu poate să-l biruiască pe omul cel cu minte de om, şi se întoarce în cer lumina cu tot cu sălaşul ei, cu sfinţii cei purtători de Dumnezeu pe pământ, cu cei care trăiesc pentru cer pe pământ.

La început a făcut Dumnezeu cerul şi pământul. Era pământul fără chip şi era

pustiu peste tot, şi întuneric era deasupra adâncului, iar Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor, aşa este scris, şi a zis Dumnezeu: *«Să fie lumină!»*, şi s-a despărţit atunci lumina de întuneric şi apoi a zidit Dumnezeu cu cuvântul cerul şi pământul şi toată oştirea lor, şi a zidit apoi pe om şi toate cele de trebuinţă vieţii oamenilor şi a toate vieţuitoarele zidite la cuvânt, căci pe om l-a plămădit Domnul Dumnezeu cu mâna Sa.

O, fiilor, totul este fără de chip pe pământ şi este pustiu şi este întuneric, şi S-a purtat Domnul pe deasupra adâncului de întuneric al oamenilor şi a rostit cuvântul Său: *«Să fie lumină!»*, şi aşa Mi-am întocmit Eu şi am înnoit acest petecuţ de pământ, pe care am aşezat în zilele acestea lucrarea cuvântului Meu, şi pe voi purtători de Dumnezeu, luaţi de Mine dintre fiii oamenilor ca să vă fac fii ai lui Dumnezeu, măi fiilor, şi să Mă sprijin Eu pe voi cu a doua Mea venire de la Tatăl la oameni, precum este scris în Scripturi să vin, căci atunci când M-am suit la Tatăl după învierea Mea, am lăsat cuvânt că voi veni iarăşi, şi am zis: *«Vin curând!»*.

O, prin toţi sfinţii Mei în care am locuit pe pământ apoi, am venit lucrând prin ei şi aveam dorul să-l fac pe om să creadă în Dumnezeu, în Cel ce a făcut cerul şi pământul şi omul. O, iată, cu oaspeţi din cer vin şi în ziua aceasta la masă de cuvânt cu voi. Sunt cu ceata mucenicilor mărturisitori, şi au ei sobor mare pentru pomenirea marelui mucenic Gheorghe, cel plin de dragostea cea de sus, dragoste sfântă, fiilor.

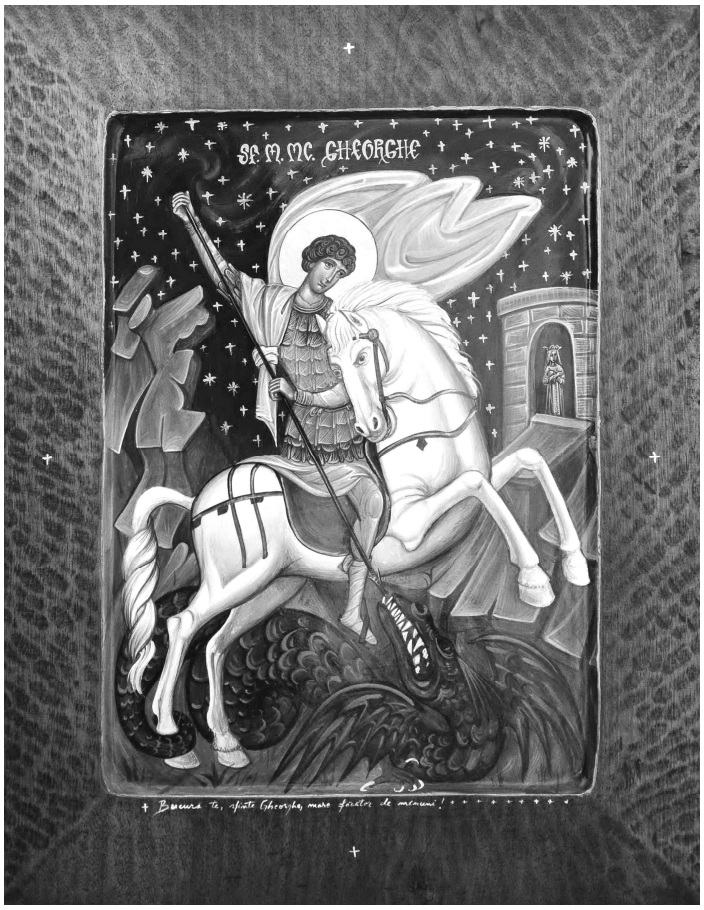
O, am slobozit cu pace pe cei ce au venit şi au luat din izvorul Meu, iar voi v-aţi odihnit o zi, măi fiilor, dar am venit acum cu sărbătoare de sfinţi şi iarăşi Mă întâmpinaţi când vin cu sfinţii Mei la voi. O, a fost dulce pentru cei din cer sărbătoarea Mea cu voi şi cu ei sub cortul alb. S-au desfătat îngerii în văzduhul cel în alb înveşmântat şi S-a desfătat Duhul lui Dumnezeu, fiilor. Sfinţii Mei, cu care am poposit în sărbătoare, şi-au înnoit glasul iubirii, iar mama Mea Fecioara Mi-a dat să lucrez învăţătură apoi peste cei care au fost la izvor, ca să le dau povaţă pentru dragostea cea de sus şi să le trimit lor apoi cartea poveţei Mele. Iată, le trimit şi le spun lor aşa:

Voi, cei care aţi fost la izvor după Domnul cu dorul în voi, ascultaţi, fiilor, cuvântul Meu şi povaţa lui cea pentru voi, pentru dragostea cea de sus în voi.

La început a făcut Dumnezeu cerul şi pământul. Era pământul fără chip, pustiu şi întuneric era deasupra hăului, iar Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor şi a zis Dumnezeu: *«Să fie lumină!»*, şi a fost lumină şi s-a despărţit lumina de întuneric şi a zidit apoi Dumnezeu cerul şi pământul şi toată oştirea lor, şi l-a zidit apoi pe om şi toate cele de trebuinţă vieţii oamenilor şi a toate vietăţile de pe pământ şi din pământ şi din ape şi din văzduh, toate oştirile lor. O, aşa am lucrat Eu, Domnul, la început, şi aşa am lucrat şi acum, la sfârşit de timp, de am zidit în mijlocul pământului cel fără chip, deasupra hăului cel pustiu de credinţă a lumii oamenilor, aşa am zidit Eu această colină ca să fie ea lumină şi să despart lumina de întuneric aici, şi ca să pot lucra cu lumină cerul şi pământul şi să le fac facere nouă, iar lumina este cuvântul Meu, cuvântul cu care am zidit la început, şi cu care iarăşi zidesc.

O, fiilor care veniţi adesea la izvor după hrana cea de sus, o, veniţi, fiilor, după dragoste, căci dragostea cea de sus vă trebuie vouă în voi ca să puteţi iubi şi să puteţi urma ceea ce Eu am zidit pentru om în zilele acestea. Pentru omul cel despărţit de Dumnezeu, pentru el am zidit şi am înnoit Eu acest minunat petecuţ de pământ

şi de cer, şi acest popor al Meu în mijlocul oamenilor de pe pământ, iar Eu sunt în mijlocul lui din cer, de lângă Tatăl trimis, ca să zidesc din nou lumea, precum este scris, căci s-a stricat pe pământ toată voia lui Dumnezeu şi s-a aşezat omul cu voia sa, cu mintea sa cea fără de Dumnezeu peste ea, căci omul nu mai vrea cu Dumnezeu, ci vrea cu păcatul prin care L-a pierdut pe Dumnezeu şi vrea cu satana, cu stăpânitorul acestui veac, care trece curând, curând, trece cu trosnet tot ce este vechi, căci aşa este scris, şi vin cele noi, vine slava Noului Ierusalim, căci aşa este scris.

O, dragoste de sus vă trebuie vouă, fiilor, ca să iubiţi venirea Mea şi locul şi izvorul venirii Mele şi pe cei ce Mă poartă ca să vin şi ca să fiu pe pământ lumină din lumină şi să fiu Ziditor. O, aveţi grijă, că sunt mulţi, mulţi care se laudă cu Dumnezeu în fel şi chip, şi fac ei aceasta pentru slava lor, pentru ca să aibă lăudători prin care să se creadă ei cu putere peste mulţi, dar cei ce nu cercetează duhurile, aceia cad, săracii de ei, cad sub aceste mângâieri mincinoase, şi din pricina acestor bucurii fără viaţă în ele nu mai ştiu oamenii să deosebească dreapta de stânga lor, nu mai ştiu să-L cunoască pe Domnul când El vine cu faţa Lui cea sfântă, cea plină de viaţă şi de lumină prin multa Lui smerenie înaintea omului.

O, dau câteodată să zic cu cei din cer că mai mic păcat fac cei care stau neatenţi la darul lui Dumnezeu din om, la mersul Meu peste pământ, mai mic păcat fac aceştia decât păcatul celor ce cred în darul cel arătat de oamenii minciunii că l-ar avea de la Dumnezeu peste ei. O, mai mic este păcatul nepăsătorilor de Dumnezeu, mai mic decât al celor ce cad sub cei mincinoşi cu o oricum credinţă.

O, vai de satul fără câini, vai! Vai de turma fără apostoli care să grăiască în mijlocul ei pentru paza ei de vrăjmaşi, de furi, de mincinoşi asupra turmei ca să se piardă ea! Câinii latră zi şi noapte în sat şi ştiu duşmanii şi aud furii şi nu intră să prade casele, căci se tem de câini şi de glasul lor care umple satul veghind pentru stăpânii lor.

O, vai de stâna fără păstori cu inimă şi cu trezie, şi fără măgăruşi şi fără câini şi fără slugi pentru ugerul cel plin al oilor

care pasc sub pază de păstor, căci cine mănâncă dă rod, dă mereu, ca oaia care face lapte mereu, păscând şi umplându-şi ugerul, sau ca albina care culege şi face rod mult şi căreia nu-i trebuie atâta rod, dar ea lucrează mereu şi rodeşte mereu, că au stăpân peste ele albinele şi ascultă de stăpân, de ordinea din casa lor, din obştea lor, şi nu se poate face şi rod pe pământ, nu se poate decât cu viaţă sub ascultare, sub armonia ascultării, şi aceasta voiesc Eu să-i povăţuiesc pe cei ce vin la izvor în zile de sărbătoare cu strângere, când slava cuvântului Meu coboară şi îi hrăneşte pe ei cu cele din cer, cu dragostea cea din cer.

O, cei ce se răcesc faţă de locul Meu şi de lucrul Meu de aici, se răcesc de Domnul, iar pentru aceia zic aşa peste cei ce veghează cu lucrul Meu cel de aici, şi le zic lor:

O, fii ai lucrului Meu cel pentru lumină peste oameni, cine nu iubeşte pe Domnul, nu vă iubeşte nici pe voi, şi ajung la ură după ce vă cunosc şi vă iubesc pe voi, dacă ei nu mai iubesc pe Domnul cu statornicie. O, ca să vă poată iubi cu credincioşie cei care vă iubesc, aceia trebuie să aibă în ei iubirea lui Dumnezeu, iubirea cea de sus, cu care vă poate cunoaşte pe voi că sunteţi ai Mei, ai lucrului Meu cel mult de azi pentru întoarcerea Mea de la Tatăl la om.

Iată, nu ştiu să-Mi fie recunoscători toţi cei ce vă află pe voi, nu ştiu toţi să vă iubească şi cum să vă iubească pentru alegerea pe care am făcut-o, de v-am pus înaintea acestui popor cules prin voi, şi sunt în acest popor dintre cei care nu cred, nu ştiu, nu văd, nu pot să se poarte cu recunoştinţă şi frumos cu slava coborârii Mele şi pentru ea, ci se poartă obraznic cei nestatornici, şi au pretenţii cei ce n-au putere sfântă şi n-au dragostea cea de sus, cu care să poată cunoaşte pe cele de sus coborâte pentru ei. O, grăiesc ei din dreptul acestei lucrări purtată de Mine cu voi, grăiesc peste cei nenăscuţi de sus, dar iată ce le spun la aceştia despre voi:

Pentru cei ce se apropie de această lucrare de cuvânt, la cârma vorbirilor cu ei din partea poporului ales trebuie să staţi voi, trebuie să ştiţi voi şi să staţi grăind din partea Mea, şi apoi poporul, nu altfel, fiilor, căci altfel nu este ordinea ca în cer, şi este neînviere dacă se lucrează altfel pentru înnoirea omului, şi văd aceasta cei ce vin, iar cei ce vin trebuie să ştie să-L ia pe Domnul de la locul Lui şi să-L ia cu întregime, nu cu picătica, nu cu împrumutul, o, fiilor. Am privit şi am văzut aceasta, şi de aceea vin să-i povăţuiesc pe cei ce se simt a fi ai Mei, şi-i învăţ să fie cuminţi dacă ei n-au darul Meu cu care să-l cunoască pe om, că avem de stat de veghe ca în cer pentru mersul lucrului Meu cel de azi, o, fiilor.

Iată, vin mereu cu strângere la izvor inimi pline de dor, şi am să-i povăţuiesc multe, dar voi sunteţi neputincioşi ca să Mă ţineţi atât cât pot Eu să le dau lor povaţă din cer pentru faţa lor cea sfântă înaintea Mea, dar am coborât învăţătura ca să le-o trimiteţi lor spre povaţă, fiilor, iar voi feriţi-vă de cei ce nu vă cunosc pe voi, de cei pe care nu-i cunoaşteţi voi de la Mine, şi fiţi veghetori în faţa turmei, iar oile să iubească viaţa de staul ocrotitor lor şi păşunarea cu veghe peste ei, că lupii nu mai arată lupi şi nu mai ştiu nici ei ce sunt, şi toate s-au întâmplat din pricina semeţiei omului, chiar dacă omul Mă caută, şi trebuie multă vindecare de semeţie, măi fiilor, dar cine nu caută, nu se poate vindeca. Trimiteţi-le lor cartea Mea ca să înveţe din ea, că Eu mereu, mereu Mă scriu în ea ca să le dau lor şi să nu-i las sărmani.

Dar acum stă să intre cu Mine în carte mucenicul Gheorghe, iar ceata lui aşteaptă să audă cuvântul lui. O, pace ţie,

mare mucenic al mărturisirii cea pentru Mine înaintea împăraţilor şi ai mai-marilor de peste oameni în vremea ta! Fie ţie după dragostea ta de oameni înaintea Mea! Amin.

— *O, mărire Ţie, mărire Ţie, Mărturisitul meu, Învăţătorul meu, Doamne, Domnul pentru Care eu m-am jertfit cu duhul şi cu trupul meu! N-am putut, o, n-am putut nici în vremea chinului de moarte, n-am putut să nu Te mărturisesc înaintea chinuitorilor mei, care ca fiarele nemiloase şi sfârtecătoare în carnea mea, aşa s-au năpustit asupra mea, aşa s-au purtat cu mine din pricina urii care le stăpânea inima că Te iubesc pe Tine şi nu pe ei, Doamne. O, n-am putut pentru ei, şi numai pentru Tine am putut, şi a rămas de pomenire credinţa mea şi credincioşia cea pentru Tine, Doamne slăvit. O, cât m-ai ajutat atunci ca să pot purta cu senin chinurile mele pentru numele Tău cel sfânt, pentru Fiinţa Ta atât de contopită cu mine, şi pentru care eu am trăit şi am murit, că am dorit să fiu numai al Tău, cu totul numai al Tău, Doamne.*

O, Te-am mărturisit atât cât Tu mi-ai trimis încercarea şi n-am ales şi nu m-am oprit. O, mă doare de toţi cei care se opresc, după ce Te cunosc aici şi merg cu Tine pe cale cu credinţă, şi apoi se îndoiesc ca nişte neputincioşi care nu pot merge până la capătul mersului, căci au iubire de sine în ei şi de la ea se îmbolnăvesc de ură, de răceală de suflet, de necredinţă, de vedere mică şi strâmbă, de nemulţumire, de necredincioşie, Doamne. O, cum pot aceştia să mai aducă slavă curată unui sfânt de-al Tău, care Te-a mărturisit fără preget, Doamne? O, nu Te mai pot iubi cei ce Te părăsesc după ce merg ei o vreme cu Tine, după ce Tu le-ai arătat ce mare eşti şi ce adevărat şi ce lumină prin acest cuvânt.

Îi doare pe sfinţi, Doamne, îi doare de la necredincioşia celor ce Te cunosc în acest izvor dătător de viaţă veşnică şi Te părăsesc apoi şi se întorc în ale lumii şi în ai lumii, Doamne. Voiesc să le spun celor ce vin adesea aici la izvor şi se adapă din el cu viaţă, şi să le spun eu, sfântul şi mărturisitorul Tău, că eu am fost sub chinuri mari de tot pentru ca să Te părăsesc pe Tine şi să iau viaţa lumii s-o trăiesc şi toată mărirea ei dată mie de împărat, dar nu m-am despărţit de Tine pentru nimic, şi nici pentru mine n-am ales viaţa, ci numai viaţa Ta, căci Tu ai murit pentru mine, iar eu pentru Tine, şi trăiesc în veci şi sunt viu şi sunt cu Tine şi cu sfinţii, căci aceasta am dorit şi aceasta am, şi aceasta sunt, şi sunt în slava sfinţilor Tăi. Această mărturisire dau eu în ziua mea de serbare între sfinţi, şi-Ţi cer cu umilinţă sfântă, întăreşte cu toţi sfinţii Tăi slava şi veghea acestui loc ales Ţie, colina slavei Tale de azi, Doamne, şi ai grijă sfântă şi pază sfântă cu toţi sfinţii şi cu toate oştirile cereşti, ai grijă de ţara română, ai grijă de ea pentru lucrarea Ta cea de la sfârşit de timp în mijlocul ei, şi dă-i neamului român trezirea cea mare, dragostea cea de sus, că vai celor fără de dragoste, fără de Tine pe pământ, o, Doamne!

O, slava sfinţilor Tăi Îţi dă slavă. Slavă Ţie, Doamne! Ceata mucenicilor a stat cu mine în lucru lângă Tine în ziua mea de serbare între sfinţi. O, slavă Ţie, Celui ce ne-ai arătat nouă lumina! Amin.

— Primesc mângâiere de la voi, o, sfinţi iubiţi ai Mei. Toate oştirile cereşti Îmi dau mângâiere, Îmi dau ascultare, Îmi dau slavă, căci sunt Domnul Dumnezeul lor. Pe pământ însă e mult întunericul şi strig zadarnic să fie lumină pe pământ, căci lumea oamenilor s-a aşezat împotriva Mea cu tot întunericul ei de pe pământ,

întuneric de la lipsa de Dumnezeu dintre oameni şi din oameni.

O, ce durere! Oamenii pot fără Dumnezeu, căci cu Dumnezeu nu pot! Nu pot nici Eu cu cei care nu pot ca Mine şi pot numai ca ei, şi e lipsă de Dumnezeu pe pământ, şi e întuneric acolo unde nu este Dumnezeu, mai întuneric decât întunericul cel de la început de deasupra hăului, şi peste care am putut să rostesc să fie lumină, de s-a putut întocmi apoi lumina şi a despărţit întunericul de lumină.

Mă port pe deasupra şi spun mereu să fie lumină, dar stăpânitorul întunericului acestui veac a dat oamenilor cheia ca să stea ei în împărăţia întunericului şi să nu deschidă luminii.

O, nu pot oamenii cu lumina, nu pot din pricina întunericului din ei, din pricina păcatelor din ei. Cine vrea să scape de păcat, acela trebuie să nu caute prilej pentru păcat şi nici să-l dorească. O, unde mai poate omul să facă aceasta, unde, decât lângă Mine, dacă se trage el lângă Duhul Meu, lângă cuvântul Meu ca să-l pot ţine de mânuţă prin povaţă sfântă mereu şi ca să capete el dragoste pentru cele de sus şi să moară pentru cele de jos, ca să fie viu apoi ca şi sfinţii Mei, care aşa au lucrat?

Acum las Duhul Meu peste voi, fiilor, ca să lucraţi cu El lucrul zilei de azi, lucru sfânt, peste care Eu veghez acum ca să-l iau şi să-l aşez în cer, fiilor. Eu sunt cu voi aici, şi Mă doare pentru voi când trebuie să treceţi printre fiii oamenilor pe calea mersului lor, şi vă port de grijă ca nu cumva să pieriţi, fiilor, că e înşelător întunericul şi faţa lui cea acoperită cu lucrarea cea mincinoasă, pe care n-a făcut-o Dumnezeu.

Binecuvântate să vă fie duhul şi lucrul cel de azi, cu Mine lângă voi, o, fiilor! Amin, amin, amin.

23 aprilie/6 mai 2014

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a patra după Paşti, a slăbănogului

Pace vouă, fiilor! Eu trebuie să fiu mereu cu voi, măi fiilor, şi trebuie să grăiesc cu voi ca să fiu cu voi. Cei ce sunt împreună, dacă ei nu grăiesc unii cu alţii, dacă nu-şi grăiesc, e totul greu, totul fără lumină şi fără dragoste, căci Eu cu cuvântul am făcut lumina, şi am spus să fie lumină, şi s-a făcut lumină după ce am spus.

O, aveţi grijă, fiilor, de lumină, de cuvânt între voi, ca nu cumva să vă ispitească satana dacă staţi despărţiţi cu inimile şi cu cuvântul cel dinăuntru, ca nu cumva să cădeţi în suferinţă, o, fiilor.

Sunt Domnul Iisus Hristos şi sunt mereu cuvânt peste voi, ca să vadă Tatăl că am grijă de voi, şi ca să vadă diavolul că Dumnezeu este cu voi şi să se teamă diavolul, fiilor. O, arătaţi şi voi aceasta, arătaţi-i celui nevăzut, dar veghind pe urma voastră ca să vă prindă cumva neveghind sau goi de duhul cel din cer între voi. O, staţi în cer, fiilor. Duhul grăirilor sfinte dintre voi, aceasta vă ţine în cer, dimpreună cu dragostea de Dumnezeu dintre voi, iar altfel de dragoste nici să se pomenească la voi, căci voi sunteţi iubiţii Domnului. Amin.

O, nu pot prea mult să vă las fără cuvântul Meu de peste voi. E grea purtarea coborârii Mele, a venirii Mele cuvânt pe pământ, dar e greu fără cuvântul Meu cel rostit, care lucrează prin rostirea lui, că iată, cer vouă să aşezaţi înaintea Mea rugăciune pentru luminarea gândului cel bun al neamului român, că e mare duşmănie şi e urâtă bătălie în inimile celor ce se vor mari, pe scaune mari, iar Eu, Domnul,

Mă zbat cu toate puterile cereşti să am grijă de acest pământ şi neam, căci am lucrarea cuvântului Meu în mijlocul lui şi am de împlinit Scripturile cele de apoi prin lucrarea cuvântului Meu, căci Tatăl Mă aşteaptă, ca să se poată aşeza apoi masa zilei celei mari, ziua slavei Domnului, căci Dumnezeu a zis pentru sfârşit: *«Noi le facem pe toate!»*, şi trebuie să rămână apoi slava Noului Ierusalim, cerul cel nou şi pământul cel nou, precum este scris.

O, fiilor de peste tot ai acestui cuvânt de creştere de sus, luaţi de la izvorul său cuvântul Meu şi staţi atenţi şi harnici la împlinirea lui, că altfel vă scrie diavolul că sunteţi fiii neascultării. Căutaţi, fiilor, să aveţi între voi trăiri duhovniceşti, petreceri cu Mine şi cu sfinţii, şi nu staţi uscaţi de ele, că nu puteţi voi duce fără cei de sus ispitele pe care nu le cunoaşteţi a fi ispite, o, nu puteţi dacă darul Duhului Sfânt nu este în voi şi între voi cu lucrare multă şi mereu vie, de la care să se hrănească, să se îndulcească duhul şi puterea Lui în voi şi între voi. O, nu staţi încruntaţi sau reci cu inima sau cu faţa sau cu duhul, căci cel tăcut are de ascuns, de vreme ce nu are ceva de arătat şi de grăit, şi este dovedit nelucrător, nepăsător, şi numai tăcere şi numai încruntare dovedeşte cel plin de nepăsare. O, nu veţi putea până la capăt, şi nici în vreme de ispite nebănuite nu veţi putea să vă descurcaţi dacă nu veţi sta în lumină pentru cele din voi, că nu ştie omul dacă sunt bune sau rele cele din el, şi de aceea trebuie scoase la lumină toate cele dinăuntru ale omului.

Nu-şi poate omul vedea singur greşeala dacă are ceva greşit în el. Nu ştie singur omul dacă e totul bine înăuntrul lui, iar Eu, Domnul, de aceea am spus că nu e bine să fie omul singur, iar omul cel ajutat mereu de cei din jur, o, numai acela nu este om singur, iar altfel el este ascuns şi poate face fapta lui Cain, fapta cea pe ascuns, ori de ce fel ar fi ea, că iată, are omul obiceiul să-şi ţină parte înaintea lucrării luminii, care le învederează pe toate, şi are obiceiul rău să se dea de partea diavolului în clipa când i se acuză greşalele lui. O, să nu semene cu diavolul inima şi lucrarea celui îndreptat din lături în vremea greşalelor lui. Să nu se mâhnească cel îndreptat atunci când este vegheat şi îndreptat, şi, mai ales, să nu fugă de veghea cea de peste el, căci fără veghea aceasta, poate diavolul peste om.

O, măi fiilor învăţaţi din cer, iară şi iară vă spun: dacă vreţi să vă feriţi de păcat, de prostie, să nu staţi niciodată după cel ce vă încântă sau îl încântaţi, ci să căutaţi după cel ce vă povăţuieşte şi vă îngrijeşte mântuirea şi sufletul. Eu aşa v-am învăţat pe voi. Dau mereu, mereu să vă învăţ, căci am grijă să vă feresc de ispite, măi fiilor, şi mai ales de suferinţe. Sunt două feluri de suferinţe. Pentru cei înfrânaţi este un fel de cercetare, este pentru slava lor cea de sus, care vine pentru înfrânarea lor cea de pe pământ, aşa cum şi Eu am suferit. Dar pentru cei neînfrânaţi, cercetarea vine ca pedeapsă, nu ca strălucire de har, nu ca să semene ei cu Domnul la suferinţă şi la încercare prin răbdare, ci vine ca bici suferinţa, nu vine ca la Iov, nu ca la Lazăr, care a murit pentru slava Domnului prin această minune care s-a arătat pe pământ.

O, multă înţelepciune trebuie celor ce stau pe cale cu Domnul, măi, fiilor. Eu aceasta fac când grăiesc cu voi, când Mă uit peste voi şi grăiesc apoi cu voi. O, nu trebuie omul să se ascundă în el şi să arate aceasta, după ce Eu, Domnul, dau să umblu în cele dinăuntru ale lui când vine acest prilej, ci trebuie să se dea luminii şi să se tragă spre Mine cel cercetat, că Eu voiesc multă lucrare între voi, şi de la ea să vină pacea cea multă, armonia cea sfântă să vină, înţelepciunea de sus să-şi

facă în voi cuib. Aduceţi-vă aminte de cuvântul care spune: *«Mâniaţi-vă, dar nu greşiţi, iar de cele ce ziceţi în inimile voastre, întru aşternuturile voastre să vă căiţi apoi»*. O, aşa să jertfiţi voi jertfa dreptăţii, şi numai aşa să nădăjduiţi în Domnul, iar altfel nu, şi iată, fiecare se culcă şi se odihneşte aşa cum îşi aşterne, precum este scris.

O, Mă uit peste toţi şi peste tot pe unde sunt sau au fost creştini care cred sau au crezut venirii Mele de azi în cuvânt, şi spun unora din ei, celor mai închişi şi mai fără de lumină în lucrarea lor faţă de coborârea Mea cea de azi, şi le spun lor aşa:

O, ar fi fost să vă placă să staţi lângă cei ce vă lucrează pe voi pentru cele dinăuntru ale voastre, iar dacă nu vă place, aceasta înseamnă că nu vă place cu Mine şi lângă Mine, măi fiilor, ci vă place liberi şi fără de veghe. O, iată, aşa este omul cu Dumnezeu, aşa cum a fost Adam; nu i-a plăcut cu Mine, nu i-a plăcut, ci s-a tras de sub întrebarea Mea de peste el, de sub grija Mea pentru viaţa lui. O, nu vrea omul altfel nici în ruptul capului, ci se ascunde de Dumnezeu şi nu-şi arată inima, aşa cum nici Adam nu şi-a arătat-o când am dat Eu să i-o arăt şi să i-o curăţesc, şi nu s-a mai dat Adam lui Dumnezeu, iar păcatul din el l-a pribegit de tot, l-a înstrăinat de tot.

Se pomeneşte bisericeşte în ziua aceasta lucrarea Mea din sâmbăta aceea când M-am suit la Ierusalim şi, trecând pe lângă poarta oilor, am găsit la scăldătoarea Vitezda un om neputincios de treizeci şi opt de ani, care nu putea merge decât greu de tot, şi ar fi voit el să se vindece la scăldătoarea cea vindecătoare peste cel ce intra întâiul în apă la venirea îngerului vindecător pentru cei ce se vindecau prin darul lui, căci era el îngerul scăldătorii, precum orice de pe pământ care are înger de la Domnul. I-am spus Eu celui slăbănog atunci: *«Scoală-te, ia-ţi patul tău şi umblă!»*, şi i-am mai zis apoi când iar l-am întâlnit: *«Te-ai făcut sănătos, dar ai grijă, să nu mai păcătuieşti, ca să nu ţi se întâmple ţie şi mai rău!»*. O, ar fi fost greu, după ce a ispăşit treizeci şi opt de ani pentru păcate făcute până în ziua când Eu l-am întâlnit, ar fi fost greu să-şi mai facă rost de suferinţă şi mai grea, dacă s-ar fi lăsat pe mai departe spre păcat, şi de aceea i-am spus celui ridicat din slăbănogire: *«Nu mai păcătui!»*. De milă i-am spus, de milă spun la toţi oamenii să nu

mai păcătuiască, să nu se mai ascundă în ei cu păcatul, că e greu pe pământ, şi vin suferinţe pentru păcat pe pământ, vin pentru ispăşire, ca să mai cureţe suferinţa din păcatele omului, dar omul nu vrea să se tragă din faţa sau din preajma păcatului care stă în calea omului sau care este căutat de om.

O, Se bucură Duhul Meu când pot să Mă aşez în carte cu cuvânt de învăţătură pentru om. Bucură-te şi tu, poporul Meu, când vin la tine cuvânt, că pentru tot omul grăiesc, şi voiesc să se folosească mulţi de povaţa Mea cea plină de milă pentru om, fie el om drept, fie el slăbănogit de păcate care-i slăbănogesc sufletul, mai grea slăbănogire ca aceea care se aşează pe trup.

Acum, fii ai cuvântului Meu, luaţi din gura Mea îndemnul la rugăciune. Puneţi pe masă cuvântul rugăciunii voastre şi cereţi Domnului veghe sfântă peste pământul şi cerul şi neamul român, cereţi mereu, fiilor, că multă pace trebuie să întăresc Eu acum, şi pornesc acum cu toate puterile cereşti şi Ne aşezăm peste tot înăuntru şi la hotare şi afară, căci înăuntru se zbat cei dornici de mărire şi care n-au nimic din Dumnezeu în ei, dar vor să se aşeze ei pe scaunele de sus şi să domnească ei peste neamul Meu român şi peste ţarina lui şi să-şi facă ei voia, şi iată-i cum folosesc ei peste tot cuvântul minciunii, limba cea lungă şi fără de adevăr în ea, duşmani ai neamului, după lucrarea lor, şi n-au aceştia frică de Dumnezeu, dar le-o voi da Eu cu sila şi o vor avea de nevoie, că multă jale trimit ei spre cei din cer prin joaca lor cea plină de semeţie, plină de păcat.

O, e de veghe mult şi mereu. Vegheaţi cu Mine şi cu cei din cer, fiilor. Strigaţi cu guriţa ca să vă aud şi să fac rod din rugăciunea voastră peste poporul român, căci oastea cerească e fără de număr şi stăm în lupta cea pentru biruinţă, fiilor. Strigaţi-Mă să le fac vad celor mai curaţi la inimă, ca să-i aşez Eu la cârmă, şi nu să se aşeze cei nedrepţi, nu ei pe scaunele cârmuirii peste toate. O, rugaţi-vă aşa cum ştiţi că este dorul Meu, şi cereţi să se împlinească el, că mare iubire aduce celor din cer rugăciunea voastră, şi lucrăm toţi, lucrăm cu iubire, voi şi cu Noi, fiilor. Iar cei răzvrătitori din lături, dacă nu ştiu să fie cuminţi, trebuie să înveţe, forţaţi fiind de sus, din orânduiala care vine de sus pe pământ împotriva celor trufaşi. Amin.

O, rugaţi-vă pentru cele de sus pe pământ, rugaţi-vă să vină, o, fiilor. Amin, amin, amin.

28 aprilie/11 mai 2014

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a cincea după Paşti, a Samarinencei

Vin la tine cuvânt, poporul Meu cel din români, vin şi Mă slăvesc în mijlocul tău în cuvânt, că scris este că *«slava Domnului stăpâneşte în Israel, în poporul cel binecredincios, iar puterea Lui, norii cerului, şi El Însuşi dă putere şi virtute poporului Său»*.

Vin să te îndemn la rugăciune, fiule poporul Meu, că trebuie să lucreze acum puterea Mea, iar tu s-o chemi, de şapte ori pe zi să Mă chemi să lucrez cu puterea Mea, căci puterea de a nu asculta a omului se suie la Dumnezeu şi cheamă puterea Lui să lucreze împotriva puterii omului neascultător, că omul nu ascultă de Dumnezeu, ba voieşte să poată el, să facă el, să cârmuiască el, şi se pune la lucrul cel împotriva lui Dumnezeu, cum că şi omul poate să facă ceea ce face Dumnezeu, dar toată această facere a omului este

împotriva facerii lui Dumnezeu şi se aşează ca păcat pe om şi atrage pedeapsă, şi vine pe pământ plata cea pentru neascultare de Dumnezeu a omului, fiindcă Dumnezeu este Făcătorul a toate, şi nu omul.

O, pace ţie, măi poporul Meu! Stau în mijlocul tău cu sfinţii, căci cu ei vin când vin, şi e serbare la tine în ziua aceasta, că e ziua de pomenire a Mea şi a lucrului Meu, ziua când am stat de vorbă cu femeia samarineancă la fântâna din Sihar. Am în mijlocul tău fântână zidită de cuvântul Meu şi de poporul Meu de la izvor, iar lângă ea am aşezat de har şi de veghe pe femeia samarineancă, pe cea care s-a sfinţit pentru Domnul mărturisindu-L, după ce s-a întâlnit cu Mine la fântână şi M-a cunoscut că sunt Mesia, şi s-a dus ea în cetatea ei şi a spus oamenilor: *«Veniţi să vedeţi un Om Care mi-a spus mie toate câte am făcut! Nu cumva El este Mesia?»*.

O, fiilor, lucrul Meu este să-l scol pe om din păcat şi să fac pace între el şi Dumnezeu, căci păcatul îl desparte de Dumnezeu pe om. Am făcut pace între Dumnezeu şi femeia samarineancă, pe care am întâlnit-o la fântâna lui Israel, iar ea a fost apoi făcătoare de pace între Dumnezeu şi oamenii din cetatea ei, căci s-a dus la ei şi M-a mărturisit că am venit pe pământ şi că am grăit cu ea spunându-i să bea din apa Mea.

«Fericiţi făcătorii de pace!», aşa este scris. Pe aceia, măcar şi pentru aceasta îi voi numi fiii lui Dumnezeu, căci Eu am spus la cei zdrobiţi: *«Pace vouă!»*. Numai cu păcatul nu trebuie omul să facă pace, iar dacă a făcut păcat, el trebuie să se roage Domnului şi să spună cu zdrobire de inimă, şi cu multă umilinţă să se roage şi să spună: *„Pe cei ce au făcut păcate din pricina mea şi au suferit de la ele, iartă-i, Doamne, aici, şi întru împărăţia Ta iartă-i, că eu mă căiesc şi-mi pare rău pentru mine şi pentru cel ce a păcătuit înaintea Ta prin păcatul meu cel asupra mea şi a lui, dar Tu vindecă şi iartă"*. Amin.

Mai întâi grăiesc ţie, poporul Meu, despre durerea de peste pământul şi neamul român, că Eu, Domnul, am lucrarea cuvântului Meu în mijlocul lui şi dau să-Mi ocrotesc acest pământ. Omul însă cheamă mânia, îşi face rost de vină grea, iar vina atrage pedeapsa, că iată, în biserici şi pe cale e totul roşu, e pecetea lui antichrist, cel ce batjocoreşte cu lucrarea sa cerul şi pământul şi omul, căci roşul este semnul lui, roşu peste tot, precum este scris despre cel ce s-a născut roşu peste tot, despre Edom, cel ce lucrează împotriva credinţei, împotriva lui Dumnezeu.

Iar Eu, Domnul, dau de ştire neamului român să-şi cureţe şi să nu-şi îmbrace bisericile şi locuinţele cu roşu, că atrage aceasta mânia Mea asupra semnului lui antichrist, omul fărădelegii, şi asupra ascultătorilor lui, care cer mânie pe pământ prin neascultarea de Dumnezeu. Iată-i pe cei trufaşi în neamul român, au umplut ţara de culoarea cea blestemată, de roşu, iar aceştia sunt vrăjmaşi, nu sunt fii, şi sunt cei ce vor să stingă pacea, căci mintea lor este numai la ei înşişi, numai să-şi strângă slavă, şi apoi bogăţie pentru ei. O, nu sunt aceştia binefăcătorii neamului român, ci sunt ei cei ce dau să urgisească această ţară.

Să se audă în locaşurile de biserici cuvântul Meu şi să se scoată veşmântul roşu de peste tot, căci atrage mânie acest semn, atrage blestem, şi vine mânia peste tot pe unde găseşte roşu, iar Eu, Domnul, am vestit aceasta peste pământ, şi iar vestesc şi spun: Roşu este culoarea şi semnul lui antichrist, omul fărădelegii, omul care M-a îmbrăcat pe Mine acum două mii de ani în hlamidă de ocară, nu cum spun oamenii că roşu este culoarea împărătească. Da, este roşu culoarea împăraţilor, dar al

celor de pe pământ, care iubesc slava deşartă şi vremelnicia şi semeţia şi neumilinţa, iar albul este culoarea Domnului, Omul suferinţei, şi culoarea sfinţilor Lui în cer şi pe pământ. Cel ce a făcut lumina este El. Când El coboară pe pământ lumina Sa şi cuvântul Său, este binecuvântare pe pământ, iar când coboară mânia Sa se face roşu pământul, se fac apele roşii, vine prăpăd şi vine suferinţă peste

cei ce nu ascultă de Domnul.

O, popor român, ascultă glasul Meu de peste tine! Dacă voieşti binecuvântare şi ocrotire de la Dumnezeu, nu mai umbla să împodobeşti cu roşu pământul şi biserica şi casa ta şi trupul tău, că acest semn atrage blestemul, care biciueşte peste tot, căci răul la rău trage, precum este scris.

O, popor român, mereu ţi-am spus: trezeşte-te! Îţi spun şi azi prin firul acestui cuvânt izvorât din gura Mea pe vatra ta: trezeşte-te odată neam român! Iată, ai supărat pe Dumnezeu şi ai atras mânie peste pământul tău, şi au ieşit apele din matca lor şi ţi-au stricat strânsura şi te-au lăsat sărac, şi au venit şi apele de sus şi s-au unit cu cele de jos şi te-au îndurerat, iar Eu, Domnul, dau să ocrotesc pământul şi neamul român, că are peste el binecuvântarea Mea pământul român, şi este el taina lui Dumnezeu, şi de aceea gura Mea izvorăşte cuvânt peste acest pământ.

O, ascultă de Dumnezeu, neam român! Ia pildă de la facerea lui Dumnezeu şi vezi cum ascultă ea şi toate ale ei de Făcătorul ei şi de legile puse peste ea. Priveşte cerul şi pământul, pe care Domnul le-a făcut cu cuvântul şi a aşezat peste ele veacurile şi le-a pus între vecie şi între sfârşitul veacurilor, după care iarăşi este vecia. A făcut Domnul cerul şi pământul, iar pământul este slujit de toată facerea, care se învârteşte în jurul lui pentru vremi, slăvind şi lăudând pe Domnul ei, căci zice prin Duhul proorocul David: *«Lăudaţi-L pe Domnul îngeri şi oştirile puterilor Domnului, şi lăudaţi-L pe El soare şi lună, stelele toate şi lumina, cerurile cerurilor, şi voi, ape de mai presus de ceruri, căci El a zis şi s-au făcut şi le-a statornicit în veacul veacului, pravilă punându-le, şi nu vor trece peste ea. Toate laudă pe Domnul: chiţii şi toate cele vii din adâncuri, focul şi grindina, zăpada şi negura, duhul viforului, care îndeplineşte porunca Lui, munţii şi dealurile, copacii cu rod şi toţi cedrii, fiare sălbatice şi toate*

dobitoacele, târâtoarele şi păsările înaripate, iar voi, popoarelor câte sunteţi şi împăraţi ai pământului, principi şi judecători ai lumii, tineri şi fete, bătrâni şi copii, o, pricepeţi din acestea toate măreţia Domnului, care covârşeşte cerul şi pământul, şi lăudaţi pe Domnul, Care-Şi înalţă cornul şi-l dă poporului Său să laude pe Domnul, pe Cel ce Se îndură de poporul Său şi-i încununează pe cei smeriţi cu biruinţa Sa, iar în gura şi în mâna lor sabia cea cu două tăişuri ca să se răzbune pe păgâni şi să lege în obezi pe împăraţi, şi pe mai-mari în cătuşe de fier», precum este scris, *«şi să îndeplinească Domnul cu ei hotărâre scrisă»*. Amin.

O, luaţi pildă, fii români, de la toate câte ascultă de Domnul şi Îl preamăresc pe El, precum este scris. Toată facerea Domnului slujeşte pământului, căci pe pământ a aşezat Domnul viaţa tuturor vieţuitoarelor făcute la cuvântul Său, şi apoi viaţa omului făcut de mâna lui Dumnezeu pe pământ, nu pe lună, nu pe stele, nu pe alte faceri aşezate de Domnul pe bolta cerului, o, nu, neam român, şi iată, toată facerea slujeşte pământului şi omului şi tuturor vieţuitoarelor, dar toate laudă pe Domnul şi-I cer Lui ca să primească. Numai omul, o, numai omul nu mai iubeşte, nu mai slujeşte pe Domnul, că s-a îngâmfat omul şi slujeşte păcatului, bietul de el. Pământul e întocmit de Domnul, şi toate cele care se învârt în jurul lui slujesc lui, dar omul pe pământ nu vrea, nu mai vrea omul cu Dumnezeu, el nu mai ştie cum trebuie să-I slujească lui Dumnezeu, chiar dacă vede toată facerea slujind Făcătorului ei şi ascultând de El.

O, fii credincioşi Domnului în neamul român, veţi vedea între voi căderea cea mare a celor trufaşi, care-şi cumpără slavă pentru ei înşişi. Veţi vedea aceasta, căci dreptatea nu-i scapă de sub ea pe cei trufaşi, că vai de cel ce se bizuie pe om, şi cu atât mai mult pe sine, vai!

Voi, cei credincioşi Domnului în neamul român, sculaţi-vă, treziţi-vă şi fiţi un duh cu poporul cuvântului Meu în mijlocul acestui neam, că Eu aşez acum pe cei ce-Mi primesc cuvântul spre împărţirea lui peste voi, îi aşez la rugăciune cu mare stăruinţă de şapte ori pe zi pentru salvarea neamului român de sub apăsătorii lui, care au pus mâna pe scaunele de sus ca să stea pe ele şi să îngenuncheze sub ei neamul român. O, e trist cerul, şi s-au pornit stihiile să răspundă fărădelegii celor trufaşi, şi apoi nepăsării în care stau mulţi în neamul român, ca să-i trezească pe ei cu zgomot şi să-i zbuciume pentru trezire.

O, neam român, nu te juca cu soarta ta cea de azi şi cea de mâine şi cea de apoi, după ce Domnul va împărăţi peste tot! O, nu te juca, popor român! Eu, Domnul, te îndemn aceasta. Aruncă semnul cel cu roşu de pe vatra ta, ca să nu mai tragă la tine prăpădul, iar dacă nu poţi să crezi ce-ţi spun, fă ascultare de cuvântul cu care te povăţuiesc acum şi vei vedea adevărul cuvântului Meu, vei vedea pe vrăjmaşii dinăuntru şi din afară căzând cu zgomot ca să nu-ţi facă rău, ca să nu te tragă la pierzare când tu nu veghezi. Iar dacă nu vei asculta, Eu, Domnul, voi lucra cu pasul Meu şi cu oştirile cereşti de sfinţi ai acestui neam şi voi curăţi de minciună şi de omul fărădelegii vatra neamului român, pe care voiesc să pregătesc vreme de serbare cerească, de minune nemaiauzită până acum, şi vine aceasta pe vatra neamului român, căci Tatăl aici M-a trimis să vin, şi aici am aşezat izvorul cuvântului Meu, care curge acum, la sfârşit, peste pământ pentru înviere şi pentru viaţă, izvorul vieţii peste oameni.

Iar neamurilor toate de pe pământ, Eu, Domnul, le spun: Pace vouă! Şi voi lucra peste ele după cuvântul Meu. Amin.

— *O, fă-mi intrarea în carte, Doamne. Sunt sosită dis-de-dimineaţă cu sfinţii la fântâna cea de sub ocrotirea mea şi dau să las dulce cuvânt la izvor, ca să fie el împărţit spre hrană şi spre creştere de sus peste poporul cuvântului Tău.*

— O, pace ţie, uceniţă vestitoare atunci, şi uceniţă apoi a mărturisirii Domnului tău şi tămăduitoare de vremelnicie a neamului tău tot! Binecuvântată să fie acum grăirea ta în mijlocul poporului cuvântului Meu cel de azi în români! Amin.

— *Le spun, Doamne, celor ce iau şi învaţă de la Tine, le spun lor că nu numai prin suferinţă, ci şi prin pocăinţă îşi poate omul ispăşi păcatele, dar şi prin duhul mărturisirii, care-i dă mărturisitorului puteri mari, puteri din cer, Doamne. O, dă-le lor plată scumpă, Doamne! Ei iau cuvântul Tău, iau duhul mărturisirii şi îl împart peste pământ, şi glasul Tău îl vestesc peste tot. Curând, curând toate popoarele vor căuta după acest izvor de cuvânt şi se vor adăpa cu duhul mângâierii, că dor de mângâiere aduc omului durerile de peste el.*

O, mie mi-ai iertat într-o clipă păcatele toate, după ce eu am luat din gura Ta mărturie şi Te-am cunoscut că eşti Dumnezeu venit pe pământ, că eşti Mesia, căci am spus: «Doamne, văd că Tu eşti prooroc». *Ai coborât atunci peste mine duhul proorociei, iar eu m-am dus cu el şi Te-am proorocit oamenilor din cetatea Samariei şi Te-am mărturisit Mesia. Duhul proorociei coborât din Tine peste mine, el mi-a descoperit că Tu eşti Mesia venit de la Tatăl pe pământ la noi.*

Duhul proorociei este cel ce cunoaşte în om, Doamne. El să coboare cu multul în mijlocul poporului cuvântului Tău şi să facă mulţi aşa cum am făcut eu şi să Te vestească peste tot, Doamne, căci sunt datori cu aceasta toţi cei care Te află de aici, din cuvântul Tău, care izvorăşte din gura Ta aici, şi este apoi împărţit peste pământ.

O, fii ai poporului de azi al cuvântului de sus, am venit la fântână şi grăiesc cu voi şi sunt cu sfinţii la voi. Iată ce sfat vă dau: Când greşiţi, nu staţi supăraţi, ci sculaţi-vă şi îndreptaţi-vă inimioara şi greşeala din ea după ce greşiţi. O, umiliţi-vă, aşa cum eu m-am umilit când duhul proorociei, prin gura Domnului arătat mie, mi-a vestit mie păcatele făcute, şi L-am recunoscut pe Domnul lucrând peste mine şi venind de la Tatăl cu lucrul Său venit în mijlocul oamenilor ca

să aşeze în ei împărăţia cea ruinată de om în rai, când Adam s-a despărţit de Domnul prin păcat. O, căutaţi cu umilinţa şi cu lumina, fii binecuvântaţi, şi aşa să vă sculaţi din orice greşeală, şi tot aşa să vă sculaţi acum spre rugăciune cu Domnul şi cu sfinţii pentru mărirea şi ocrotirea pământului şi neamului român, de şapte ori pe zi chemându-L pe Domnul să cureţe necredinţa şi neveghea, în care oamenii stau, atrăgând ei aşa mânia şi teama, care sunt lucrate peste ei de păcatele lor. Duhul proorociei să vă fie călăuză, o, fii iubiţi. O, iubiţi, iubiţi pe Domnul, pe Cel ce vă iubeşte, fiilor mici!

O, adu, Doamne, neamul român la sânul Tău! Cei greşiţi să se umilească şi să se pocăiască venind la Tine pentru iertare, Doamne, iar cel tare cu credinţa şi cu fapta, să lucreze şi mai mult şi să ia seama să nu cadă, căci scris este să vegheze omul.

O, Doamne, slavă Ţie şi pace Ţie, Doamne, din mijlocul poporului Tău cel din români! Amin.

— La fel şi Eu, Domnul, la fel spun: Pace vouă, o, pace vouă, fii ai lui Dumnezeu, din cer şi de pe pământ fii! Voi sunteţi pacea Mea, şi fericiţi sunteţi şi veţi fi, căci: *«Fericiţi făcătorii de pace! Ei fiii lui Dumnezeu se cheamă»*, precum este scris. Amin, amin, amin.

5/18 mai 2014

Cuvântul lui Dumnezeu la Praznicul Înălţării Domnului

În zi de praznic de Înălţare, Eu, Domnul, aşez cuvântul Meu peste pământ. Eu sunt Izvoditorul acestui cuvânt. Îl rostesc cu însăşi gura Mea de aproape şaizeci de ani pe vatra neamului român. Mi-am făcut cărare pentru el şi cu el, şi îl aşez în cartea cuvântului Meu din zilele acestea, iar glasul Meu peste pământ este minune mare, şi au parte de această minune cei de pe pământ şi cei din cer, cei ce sunt ai Domnului şi cei ce aşteaptă pe Domnul şi cei aşteptaţi de El ca să fie ai Săi în cer şi pe pământ.

Eu sunt glasul Tatălui Savaot, Tatăl Meu. Mă trimite Tatăl cuvânt peste pământ, iar Eu ascult de El, aşa cum şi acum două mii de ani am ascultat de El când M-a trimis după om pe pământ. M-a trimis Tatăl pe pământ ca să Mă nasc şi ca să fiu văzut apoi şi ca să-l ajut pe om să-l cunoască îndeaproape pe Dumnezeu, iar Tatăl era în Mine, precum Eu în El eram, şi eram una cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt, în Care eram, şi am spus ucenicilor Mei în ziua când M-am înălţat de lângă ei după cele patruzeci de zile de la Învierea Mea, le-am spus lor că va veni Duhul Sfânt asupra lor şi vor lua putere să Mă vestească şi să-Mi fie martori ai venirii Mele de la Tatăl pe pământ, martori în Ierusalim, în Iudeea, în Samaria şi până la marginile pământului la toată făptura, şi după ce le-am spus aceasta M-am înălţat la cer şi M-am aşezat să stau de-a dreapta Tatălui Meu, aşa cum Mi-a fost slava Mea cea mai dinainte de vecii. Le-am spus lor de Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, în al Cărui nume să Mă vestească şi să Mă mărturisească tuturor, iar apoi, mergând Eu spre Tatăl sub ochii lor, s-au lăsat văzuţi de ei cei doi bărbaţi îmbrăcaţi în haine albe, martori ai Mei şi ei pe pământ şi în cer, şi grăind aceştia, le-au spus lor: *«Va veni iarăşi Domnul, aşa precum L-aţi văzut suindu-Se de la voi la cer»*, şi a rămas şi această zi scrisă în izvoade şi a întregit ea Evanghelia venirii Mele acum două mii de ani, şi cu care ei au mers ves-

tind-o peste tot, aşa cum martorii cuvântului Meu cel de azi aşează înaintea oamenilor de pe pământ glasul Duhului Sfânt, Cuvântul Tatălui, rostit de gura Mea peste cei ce Mă vestesc că vin cuvânt peste pământ, trimis de Tatăl, şi am norii suire şi coborâre, precum este scris.

În zi de praznic de Înălţare Mă aşez cuvânt pe vatra ta, ţara Mea de azi, neam român. Eu sunt Izvoditorul acestui cuvânt. Îmi scriu cartea Mea cea de azi în mijlocul tău şi te numesc ţara Mea cea de azi, neamul Meu cel de la sfârşit de timp. Cum te-aş numi aşa dacă n-ar fi aşa? Mi-am ridicat din tine fii credincioşi venirii Mele la tine, ucenici martori ai venirii cuvântului Meu cel de azi peste pământ. O, cât aş vrea să fii cuprinsă cu sufletul sub minunea cuvântului Meu din mijlocul tău şi să te văd Eu aşa! Te văd însă departe de glasul Meu, care te cheamă pe nume şi te vesteşte popoarelor, o ţara Mea. O, nu te mira că nu Mă duc cu acest cuvânt în ţara lui Israel cel de acum două mii de ani. Nu te mira că vin la tine cuvânt, şi nu acolo, căci acolo Mi-au rămas urmele şi se văd şi mărturisesc ele împotriva celor ce nu-Mi urmează aşa cum Eu am spus, iar acum cuvântul Meu rostit pe vatra ta, popor român, este el glasul care strigă la toţi, la cei morţi şi la cei vii, strigă Domnul acum după om de pe acest munte de cuvânt.

Se aşează cuvântul Meu în cartea sa de pe masa aceasta şi se dă în dar şi face el facere peste om. N-am cum să merg pentru această facere în altă parte pe pământ. M-am aşezat aici cu slava Mea cea de azi, cu facerea Mea cea din urmă peste toate, fiindcă aici am stat la început când Dumnezeu a făcut cerul şi pământul şi omul, luând cu mâna pământ şi zidindu-l pe om. O, vine vremea cea măreaţă să desfac această taină mare şi să ştie popoarele toate de începuturile facerii omului atunci şi acum. Din acelaşi loc am început şi atunci, şi acum, şi am tăinuit aceasta între Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, dar acum lucrez şi-Mi scriu cuvântul aici, şi se întreabă omul şi zice: *„De ce aici?“*, iar Eu vin şi-i descopăr omului taina aceasta de aici şi îl învăţ să se apropie de glasul Meu şi să-l asculte şi să urmeze cuvântul Meu ca să fie viu, ca să meargă cu Mine pe cale omul, căci Eu sunt Calea, aşa precum am spus.

O, ţara Mea cea de azi, te-am petrecut cu ochii, Eu şi sfinţii Mei te-am petrecut cu privirea în duminica ce a trecut, când ai fost aşezată la tragerea la sorţi pentru cei care să-ţi poarte numele şi lucrul tău pe pământ, iar în mijlocul tău am văzut împărţire în cete, şi pentru fiecare ceată se răspundea sau nu, mai mult sau mai puţin răspuns. A trecut ziua tragerii la sorţi şi iarăşi Eu, Domnul, te petrec cu privirea dimpreună cu toate oştirile cereşti. O, cum să fac, cum să mai fac cu tine ca să te fac să înţelegi că-ţi trebuie ascultare, ţara Mea? Numai duhul ascultării de cel de peste tine, numai aceasta te poate pe tine împrospăta acum. O, cum să fac să crezi că tu eşti ţara Mea cea de azi ca să Mă primeşti şi ca să Mă asculţi? Neprimirea ta când Eu bat şi iar bat Mă face să suspin, iar în jurul tău dă să se aţâţe foc şi duşmănie asupra ta, şi iată, le grăiesc celor ce cred ei că te pot ocroti şi îndruma, celor ce dau să pună acum soarta ta la cale, şi le spun lor aşa:

Voi, cei ce vă daţi acum a fi dumnezei ca să vă adunaţi şi să puneţi voi la cale soarta neamului român, ascultaţi glasul Meu, glasul Domnului peste voi. Nu Mă încurc că veţi da la spate grăirea Mea cu voi sau că nici nu daţi să auziţi când Eu bat la uşă ca să vă grăiesc. Eu însă grăiesc vouă, şi rămâne scris cuvântul grăirii Mele cu voi, căci sunt Dumnezeul neamului român şi vă spun aşa: Nu oricine este pe

plăcerea Mea între cei ce dau ei să pună la cale soarta cea de pe pământ a popoarelor. Toate stăpânirile sunt puse de Dumnezeu, şi nu de oameni, toate, şi cele bune, şi cele rele, după cum este partea cea meritată de cei de pe pământ, care fac sau nu fac voia lui Dumnezeu înaintea lui Dumnezeu. O, am aşezat în zilele voastre un om plăcut Mie cu inima din el şi cu fapta lui la cârma neamului român, că multă iubire şi multă umilinţă şi mult duh de veghe am găsit în el, şi mai ales putere sfântă, pusă de Mine în el, pregătită ea încă de pe când el era în pântece ca să se nască apoi şi ca să-l am acum în mijlocul acestui neam, când vremea se arată grea şi iarăşi grea. Am grăit neamului român despre această binecuvântare de peste el, prin voia Mea aşezată în acest fiu, care este încă la cârma acestui neam. Vă spun vouă, celor ce vreţi acum să smulgeţi din mâna Mea hotărârea pentru voi şi pentru neam şi să lucraţi de la voi, vă spun vouă că nu Mă bizuiesc pe voi atât de mult cât pe el. Voi vă iubiţi pe voi înşivă, şi încă mult, iar el nu tot aşa lucrează, şi se tot zbate în fel şi chip să aibă grijă mare şi pază mare pentru soarta neamului român şi a toate popoarele de pe pământ. Voi căutaţi să faceţi voi, să ştiţi voi, să puteţi voi, iar el nu tot aşa face, căci el este umbrit de sus şi aşteaptă de sus şi strigă la Dumnezeu pentru ştiinţa lui şi pentru lucrarea lui cea plină de iubire pentru acest neam şi pentru tot neamul omenesc de pe pământ. Ochii lui stau de veghe pentru neam, pentru ieri, pentru azi şi pentru mâine şi am în el darul Meu aşezat. O, nu tot aşa este cu voi, nu tot aşa aveţi voi de la Domnul, căci Eu Mă uit la lepădarea de sine a omului şi la duhul iubitor de oameni, care este sau nu în fiecare.

Iată, sunt nemulţumit de la voi. Puteam să vă ridic sorţul cel de partea voastră acum, dar n-am putut din pricina semeţiei din voi şi a răcelii dintre voi şi cel ce stă la cârmă acum, o, fiilor despărţiţi unii de alţii aşa cum nu este plăcut la cer! În zi de praznic de înălţare a Mea la cer vin la voi şi grăiesc cu voi şi vă spun: Nu vă voi da izbândă nici acum, nici mai târziu cu voia voastră peste neamul român, ba vă voi ruşina şi mai mult dacă nu vă veţi umili ca să vă vedeţi neputinţa înaintea Mea şi a neamului român. Nu uitaţi că Eu, Domnul, am spus că nu pot să nu stau împotriva celor mândri şi că nu pot să nu fiu de partea celor smeriţi cu duhul ca să-i înalţ Eu şi să le dau har pentru smerenia lor înaintea Mea.

Iată, sunteţi nedrepţi cu judecata minţii. Nu ştiţi să iubiţi, nu ştiţi să fiţi făcători de pace, chiar dacă voi credeţi că ştiţi. Vă îndemn să vă uitaţi în căsuţa al-

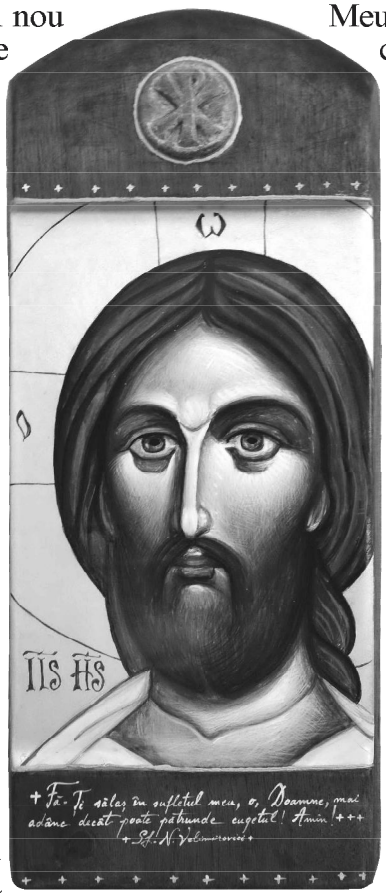
binelor când se pierde pacea dintre ele. Se strâng sub duhul înţelepciunii şi se trag în lături cele înţelepte şi-şi fac alt cuib, iar cele rămase în căsuţă rămân buimăcite şi-şi fac ele altă soartă.

O, sunteţi nedrepţi, şi vă vorbesc acum pe limba voastră ca să ne putem înţelege. O, spune tu, cel trufaş acum pe poziţia ta, pe care ţi-o înfăşori din părţi ca să ţi-o ocroteşti cu cei de partea ta, spune tu dacă judeci drept despre cei ce a fost să plece din cuib din pricina trufiei tale. Tu ai ceată mai bătrână de ani şi mai mare la număr şi mai întărită în timp, şi ai numărul doar încă o dată mai mare decât numărul cel luat în ziua tragerii la sorţi de mânuţa de fii plecaţi din ograda ta, şi care au ascultare de cel mai mare dintre voi, pus de Mine cârmaci pentru neamul român. O, nu-i frumos, nu-i drept cum socoteşti, dispreţuind pe cei mici la număr, care s-au tras să rămână sub duhul ascultării. O, nu-i frumos cum socoteşti, şi-ţi spun Eu, Domnul, că tu eşti cel ce ai pierdut, nu cei puţini de tot faţă de numărul cel mare din ograda ta şi faţă de timpul tău în ani. Iată, câştigătorul este numai cel ce ziceţi voi că a căpătat puţin, iar voi sunteţi cei ce aţi pierdut mult, din pricina semeţiei din voi. O, aveţi grijă de voi şi de cei ce sunt ai voştri. Aveţi grijă, Eu, Domnul vă spun, că văd cum pe deasupra încearcă uliul să vă fure păsări din cuib şi să vă umilească viaţa din pricina neumilinţei din voi. De aceea ascultaţi cuvântul Meu de peste voi: Nu este binecuvântat de la Mine să vă ridicaţi voi şi să faceţi voi, după ce aţi căzut. Este nevoie de cineva curat faţă de păcatele pe care le aveţi asupra neamului român şi asupra dreptăţii lucrurilor. Nu tot cei vinovaţi pot să îndrepte pe cele dărâmate, ci să se lase ei îndreptaţi şi călăuziţi, iar altfel de veţi face, Eu, Domnul, nu voi binevoi pentru voi, aşa cum n-am binevoit nici cu cei ce s-au unit împotriva cârmaciului pus de mâna Mea de veghe peste neamul român între Mine şi neam, între neam şi popoare. O, voi nu aveţi înţelepciunea lui, că nu v-am dat cât lui. Eu dau celui sus pus de Mine mai multă înţelepciune şi vedere, iar celor de sub el mai puţin le dau, şi trebuie ca ei să asculte. O, nu lucraţi singuri! Nu lucraţi fără el, că Eu, Domnul, voiesc să-l păstrez pe el între voi ca să nu piară pacea, ca să nu poată vrăjmaşii, măi fiilor.

O, fiţi înţelepţi, Eu, Domnul, vă rog aceasta. Aţi greşit că v-aţi răzvrătit şi că v-aţi ridicat asupra celui cu veghea cea bună pentru ţară şi care şi-a pus peste tot obrazul şi cuvântul pentru ţară, şi toate popoarele aşteaptă girul lui pentru cel ce va urma lui. O, aţi greşit de dragul semeţiei din voi, fiecare cum v-a dus mintea, şi iată câtă durere aţi adus peste ţară şi câtă ruşine, căci celălalt care a căzut greu acum, s-a dus şi s-a unit cu vrăjmaşul cel roşu, pentru a doua oară s-a dus la cei de la mijloc îmbrăcaţi în roşu, care atrage blestem peste ţară. Iată-l cât se semeţeşte încă, şi Mă uit cu lacrimi de bucurie şi de nădejde la cei care au lucrare ca de îngeri şi care vă cheamă când şi când la întrebare în faţa ţării, iar aceştia veghează pentru ţară mai mult ca voi şi dau să vă trezească după inima fiilor ţării, iar voi sunteţi încă semeţi. Îi iubesc mult pe cei ce vă aşează pe voi faţă în faţă cu ţara şi îi văd mai veghetori ca voi, mai cu frică, mai cu grijă, mai cu nesomn pentru soarta ţării, mai drepţi pentru adevărul a toate.

O, nu-i dispreţuiţi pe cei despre care voi ziceţi că au luat puţin număr în ziua tragerii la sorţi. Eu, Domnul, vă spun că au luat cel mai mult, după cât sunt de puţini şi ca număr şi ca timp. Luaţi şi socotiţi! Adunaţi tot numărul la un loc, pe voi şi pe ei, şi împărţiţi apoi după număr şi veţi învăţa dreptatea lucrurilor şi nu-i veţi mai dispreţui pe cei ce au ales să rămână

sub matcă şi să crească sub lucrarea ei, sub duhul ascultării, o, fiilor care încă vă clătinaţi căutând să vă cârpiţi hăinuţa cu luatul de colo şi de colo, aşa cum nu-I place lui Dumnezeu, dar nu uitaţi că nu se poate petec nou la haină veche sau vin nou în burdufuri vechi, că se rupe hăinuţa când trage de ea petecul cel nou care intră la apă apoi, şi se sparge burduful vechi când creşte în el vinul cel nou. O, aplecaţi-vă, dacă tot vă socotiţi că vă iubiţi ţara. O aşa iubire nu lucrează ca voi. Ea are ca lucrare înţelepciunea care rămâne, nu cu ghicitul, nu cu încercatul lucrează ea.

Eu, Domnul, am stat de vorbă cu voi de la gura izvorului Meu din mijlocul neamului român. Un picuţ, şi împlinesc şaizeci de ani de cuvânt pe vatra neamului român, aici, din locul de unde Îmi izvorăsc cuvântul peste acest neam şi peste popoare, şi spun acum vouă, şi spun şi peste popoare:

O, pace vouă, fii români! Iubiţi pacea Mea şi aplecaţi-vă sub înţelepciunea Mea şi întrebaţi pe Domnul pentru soarta ţării voastre, care este ţara Mea de venire acum, la sfârşit de timp. Amin.

Iar popoarelor de pe pământ le spun şi lor: Pace vouă, popoarelor de pe pământ, şi mai ales celor din jurul poporului şi pământului român! Eu, Domnul, presar peste voi vorbire cu pace. Iubiţi pacea şi despărţiţi-vă de duhul urii, al geloziei, al lăcomiei şi fiţi cuminţi, cuminţi, ca să vă dau din Duhul Meu, din mila Mea să vă dau. Amin.

O, pace ţie, pace şi ţie, popor al cuvântului Meu! Am grăit celor ce se cred mari şi drepţi în mijlocul neamului român. Privesc peste lucrul lor şi Mă prinde suspinul, şi voi grăi de acum cu ei, ca nu cumva să facă ei răul pe care nu bănuiesc că-l pot face acestui neam, bătut de încercări, că iată, pentru netrezire la glasul Meu de peste el a primit încercare şi ape mari au brăzdat vatra română, din pricina celor mari şi neplăcuţi lui Dumnezeu din mijlocul acestui neam, căci voia cea fără Dumnezeu e pândită de necazuri.

O, fiilor, peste zece zile deschidem porţile, că se strâng la izvor cei însetaţi şi vin să bea din apa Mea în zi de praznic de Rusalii, vin sub cuvântul Duhului Sfânt, Care-i strânge pe ei la izvor.

O, dă-le, Tată, vreme frumoasă şi putere celor ce-Ţi pregătesc serbarea şi celor ce vin la serbare, şi pe care-i strângi pentru învăţătura Ta în zi de praznic de Duh Sfânt.

O, pace vouă, fiilor care-Mi pregătiţi ziua cea cu strângere la izvor a celor cu dorul în ei, şi cărora Eu, Domnul, le trimit îngeri în întâmpinare şi-i însoţesc cu cei din cer, şi tot aşa le fac şi primirea când ei vin.

Pacea Mea o las peste toată pregătirea zilei de praznic al Duhului Sfânt, o, fiilor. Amin, amin, amin.

16/29 mai 2014

Ilustraţiile revistei: lucrări de grafică, tapiserie, pictură şi sculptură ale Atelierului de creaţie creştin-ortodoxă „Noul Ierusalim“ - Pucioasa

se distribuie gratuit